

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 57/05-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júna 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Eduarda Bárányi a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť K. B., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. H. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 408/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 408/99 p o r u š i l základné právo K. B., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 408/99 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. K. B. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. K. B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. H. K., K., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 31. marca 2005 č. k. I. ÚS 57/05-13 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť K. B., bytom Košice (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. H. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 408/99.

2. Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 6. októbra 1998 podal na okresnom súde návrh na „náhradu škody z titulu ublíženia na zdraví“, ktorý bol evidovaný pod sp. zn. 17 C 1325/98. Sťažovateľ podaním z 30. októbra 1998 vzal časť návrhu späť, v tejto časti bolo konanie uznesením zastavené a zvyšná časť návrhu bola vylúčená na samostatné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. 17 C 408/99 (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27. februára 1999).

Posledné pojednávanie sa podľa tvrdenia sťažovateľa uskutočnilo 17. júna 2002 a „*bolo odročené za účelom predloženia listinných dôkazov cestou právneho zástupcu... v lehote 7 dní. Po predložení listinných dôkazov sa vo veci nekonalo*“.

Postup okresného súdu považuje sťažovateľ za porušenie ním označeného základného práva.

3. Sťažovateľ viackrát (4. novembra 1999, 30. októbra 2000, 28. februára 2003 a 12. mája 2003) urgoval pokračovanie v konaní a ani sťažnosti na prietahy v konaní podané predsedovi okresného súdu (13. októbra 2003, resp. 26. augusta 2004 cestou Krajského súdu v Košiciach) neviedli k efektívnej náprave. Vo veci nie je do dňa podania jeho sťažnosti ústavnému súdu právoplatne rozhodnuté.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadosťučinenie „*vo výške 65 000 Sk*“ a náhradu trov konania..

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril okresný súd, zastúpený jeho predsedom, vyjadrením sp. zn. Spr. 422/05 z 12. mája 2005. Sťažovateľ nevyužil možnosť zaujať stanovisko k uvedenému vyjadreniu okresného súdu. Vo svojom podaní z 19. mája 2005 sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s tým, aby sa upustilo od ústneho pojednávania.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s predloženým dokumentačným materiálom dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci,

t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 100/03).

II.

Z obsahu s'ťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrenia okresného súdu a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 408/99.

A

1. S'ťažovateľ podal okresnému súdu 6. októbra 1998 proti D. mesta K., a. s. (ďalej len „odporca“), návrh „o náhradu škody z titulu ublíženia na zdraví“ v celkovej výške 109 617 Sk s prísl.
2. S'ťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 4. novembra 1998 vzal časť návrhu späť a petit návrhu upravil na sumu 81 000 Sk s príslušenstvom „z titulu s'ťaženia spoločenského uplatnenia..., ako aj stratu na zárobku po skončení PN mesačne... Sk od 1. 4. 1998“.
3. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 1325/98-13 zo 14. decembra 1998 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. februára 1999) konanie v rozsahu späťvzatia návrhu zastavil a konanie o upravenom návrhu vylúčil na samostatné konanie, ktoré sa ďalej viedlo pod sp. zn. 17 C 408/99.

B

1. S'ťažovateľ podaniami zo 4. novembra 1999 a 30. októbra 2000 urgoval pokračovanie v konaní.
2. Okresný súd 12. februára 2001 oznámil právnomu zástupcovi s'ťažovateľa, „že v predmetnej právnej veci nebude v najbližšej dobe vytyčený termín pojednávania do 31. júla 2001, z dôvodu stáže JUDr. T. V. na Krajskom súde v Košiciach do 31. júla 2001“.
3. Okresný súd 27. septembra 2001 stanovil termín pojednávania na 24. október 2001 (predvolanie bolo doručené s'ťažovateľovi, jeho právnomu zástupcovi a odporcovi).
4. Odporca 24. októbra 2001 udelil všeobecnú plnú moc JUDr. M. S.

5. Pojednávanie konané 24. októbra 2001 (za prítomnosti účastníkov a ich právnych zástupcov) bolo odročené na neurčito za účelom posúdenia možnosti vstupu S. p., a. s., ako vedľajšieho účastníka do konania.
6. Sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 8. novembra 2001 špecifikoval svoj návrh. Tento návrh bol doručený odporcovi 16. januára 2002 na vyjadrenie.
7. Okresný súd stanovil termín pojednávania na 24. apríl 2002 (predvolanie bolo doručené účastníkom).
8. Pojednávanie konané 24. apríla 2002 (prítomní sťažovateľ a právna zástupkyňa odporcu) bolo na žiadosť právnej zástupkyne odporcu (kolízia termínu pojednávania) odročené na 17. jún 2002.
9. Okresný súd 13. mája 2002 vyzval S. p., a. s., na oznámenie či súhlasí so vstupom do konania na strane odporcu ako vedľajší účastník (súhlasná odpoveď doručená 24. mája 2002).
10. Na pojednávaní konanom 17. júna 2002 (za prítomnosti účastníkov a ich právnych zástupcov) boli vypočutí k predmetu sporu účastníci. Pojednávanie bolo odročené na neurčito. Sťažovateľovi bola stanovená lehota 7 dní na predloženie dokladov týkajúcich sa jeho zdravotného stavu pred priznaním invalidného dôchodku.
11. Okresný súd 17. septembra 2002 urgoval u právneho zástupcu sťažovateľa predloženie požadovaných dôkazov.
12. Sťažovateľ 1. októbra 2002 oznámil okresnému súdu, že jeho invalidita nemá súvis „s prejednávaným prípadom o náhradu škody“.
13. Okresný súd 19. februára 2003 urgoval predloženie trestného spisu týkajúceho sa predmetu sporu a pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty opätovne urgoval u právneho zástupcu sťažovateľa predloženie požadovaných písomností.
14. Právny zástupca sťažovateľa 28. februára 2003 a 12. mája 2003 urgoval pokračovanie v konaní.
15. Okresný súd 29. októbra 2003 (predvolanie expedované 16. decembra 2003) stanovil termín pojednávania na 21. január 2004 (predvolanie doručené účastníkom) a vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na predloženie lekárskej správy o zdravotnom stave sťažovateľa pred úrazom. Súčasne požiadal bývalého zamestnávateľa sťažovateľa o oznámenie dôvodov skončenia pracovného pomeru s ním (lekársku

správu predložil sťažovateľ súdu 7. januára 2004 a bývalý zamestnávateľ informácie 15. januára 2004. Pracovný pomer bol skončený dohodou na žiadosť sťažovateľa).

16. Na pojednávaní konanom 21. januára 2004 (prítomní účastníci a ich právni zástupcovia) bol vypočutý vedľajší účastník. Okresný súd odročil pojednávanie na neurčito za účelom zistenia pre rozhodnutie veci dôležitých skutočností na úrade práce a aj u bývalého zamestnávateľa sťažovateľa (žiadosti doručené 21. júna 2004, resp. 23. júla 2004 a odpovede 29. júla 2004, resp. 5. augusta 2004).
17. Krajský súd 7. septembra 2004 postúpil okresnému súdu sťažovateľovu sťažnosť na prietahy v konaní vo veci sp. zn. 17 C 408/99 z 26. augusta 2004.
18. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 408/99-59 z 19. januára 2005 nariadil znalecké dokazovanie a za znalca ustanovil MUDr. M. K., ktorému stanovil lehotu na vypracovanie znaleckého posudku 30 dní od doručenia uznesenia (uznesenie bolo doručované účastníkom od 24. do 27. januára 2005 a znalcovi bolo doručené 1. februára 2005).
19. Vedľajší účastník 4. februára 2005 vzniesol námietky voči osobe ustanoveného znalca (pre pomer k veci – posudok o sťažení spoločenského uplatnenia bol vypracovaný znalcovým spolupracovníkom). Námietka bola predložená 22. februára 2005 znalcovi na vyjadrenie.
Znalec v odpovedi z 31. marca 2005 uviedol, že *„nie sú mu známe žiadne objektívne skutočnosti v súvislosti s námietkou zaujatosti“*.
20. Okresný súd uznesením z 5. apríla 2005 vyslovil, že znalec nie je vylúčený zo znaleckého dokazovania (uznesenie bolo doručované účastníkom od 13. do 18. apríla 2005 a znalcovi bolo doručené 29. apríla 2005).
21. Okresný súd 20. apríla 2005 požiadal znalca o vrátenie súdneho spisu, aby ho mohol predložiť ústavnému súdu na nahliadnutie (spis vrátený 10. mája 2005).

C.

Predseda okresného súdu v odpovedi sp. zn. Spr 23165/03 z 27. októbra 2003 na sťažovateľovu sťažnosť z 13. októbra 2003 konštatoval *„(...) Po prešetrení som zistil, že Vaša sťažnosť je dôvodná.(...)“*. Podľa tvrdenia predsedu okresného súdu prietahy *„Boli však spôsobené aj objektívnymi dôvodmi, a to veľkým počtom nevybavených vecí aj*

v súdnom oddelení vo veci konajúcej sudkyne, ktorých je 678, ako aj jej dočasným pridelením na výkon funkcie na Krajský súd v Košiciach v období od 5. 2. 2001 do 31. 7. 2001“.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

2. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k opodstatnenosti sťažnosti uviedol:
„(...) Vzhľadom na chronológiu vo veci vykonaných úkonov, ktorá je uvedená v ústavnému súdu adresovanej sťažnosti a vychádza z odpovede na sťažnosť sťažovateľa zaslanú mu mojim listom zo dňa 27. 10. 2003, ako aj v tomto mojom vyjadrení, je nutné pripustiť, že dané konanie nevykazovalo počas celého svojho trvania známky výlučnej bezprietáhovosti.

Uvedená situácia bola spôsobená predovšetkým objektívnymi dôvodmi, a to vysokou zaťaženosťou aj vo veci konajúcej sudkyne a jej dočasným pridelením na výkon funkcie na Krajský súd v Košiciach v období od 5. 2. 2001 do 31. 7. 2001.

Pri rozhodovaní ústavného súdu žiadam zohľadniť aj správanie samotného sťažovateľa, ktorý nerešpektoval súdom uloženú povinnosť na pojednávaní, konanom dňa 17. 6. 2002. (...).“

3. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 408/99, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako navrhovateľ, došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

3.1. Pri hodnotení podľa kritéria zložitosti posudzovanej veci ústavný súd vzal do úvahy určitú skutkovú a aj právnu zložitosť posudzovanej veci vyplývajúcu z jej predmetu (náhrada škody z titulu ublíženia na zdraví). Táto zložitosť však nie je výlučnou a ani hlavnou príčinou doterajšej dĺžky konania.

3.2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, t. j. správania sťažovateľa v predmetnom konaní, ústavný súd bral do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ v priebehu konania upravil svoj návrh (8. januára 2002) a nezabezpečil v stanovenej lehote súdom požadované dokumenty preukazujúce jeho zdravotný stav pred priznaním invalidného dôchodku. Tieto skutočnosti však nepovažuje ústavný súd za také okolnosti, ktoré by významnou mierou predĺžili a skomplikovali doterajší priebeh konania (pozri body A – 10, A – 15 II. časti odôvodnenia) a ktorých následkom by boli zbytočné prietahy v konaní.

3.3. Ústavný súd ďalej skúmal postup okresného súdu v posudzovanom konaní z hľadiska zisťovania eventuálnych dôvodov (príčin) sťažovateľom namietaného porušenia označeného základného práva.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že konanie v predmetnej veci od jej nápadu na okresný súd (6. októbra 1998), resp. od právoplatnosti uznesenia o čiastočnom zastavení konania (27. november 1999) dosiaľ trvá vyše šesť rokov a okresný súd v merite veci ešte nerozhodol.

Na základe posúdenia postupu okresného súdu vyplývajúceho zo súdneho spisu sp. zn. 17 C 408/99 ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol:

- od 27. februára 1999 (právoplatnosť uznesenia o čiastočnom zastavení konania) do 27. septembra 2001 (stanovenie termínu pojednávania), t. j. v trvaní 2 rokov a 7 mesiacov,
 - od 19. februára 2003 (urgovanie zaslania trestného spisu) do 16. decembra 2003 (predvolanie na pojednávanie), t. j. v trvaní 10 mesiacov,
 - od 5. augusta 2004 (odpoveď na žiadosť o informácie) do 19. januára 2005 (uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania), t. j. v trvaní vyše 5 mesiacov,
- t. j. spolu v trvaní vyše 3 rokov a 10 mesiacov, bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, teda skoro 4 roky neboli vykonané vo veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu

právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas súdneho konania nachádza. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prieťahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecí ani správaním účastníkov konania, ale postupom okresného súdu. Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto prieťahy, nemožno akceptovať. Personálne problémy a vysoká zaťaženosť sudcov nemôže byť na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prieťahov, pretože vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je garanciou toho, že okresný súd nebude pokračovať v nečinnosti v napadnutom konaní.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 65 000 Sk, z dôvodu *„že prieťahy v súdnom konaní vo mne vyvolávajú psychický stav neistoty, bezprávia a pocit nespravodlivosti. Pri ujme spôsobenej na zdraví vzniká osobitný komplex práv na jej náhradu, konkrétne právo na stratu na zárobku, náhrada za stratu na dôchodku, právo na náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s liečením, ako aj právo na zmiernenie nemajetkovej ujmy, ktorá spočíva vo vytrpených bolestiach a v sťaženi spoločenského uplatnenia. Práve bolestné a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia*

sú právami osobnostnými, ktoré sa viažu výhradne na osobu a zanikajú najneskôr smrťou poškodeného. Práve pri týchto právach je potrebné, aby súdy konali promptne a podľa možnosti čo najrýchlejšie, aby spôsobená ujma bola čo najskôr zmiernená. Skôr pociťujem pesimizmus, že v daných podmienkach, po uplynutí šiestich rokov ako mi bolo sťažené spoločenské uplatnenie, nebolo vo veci vynesené rozhodnutie. Samotný nárok, predsa nesplňa svoj účel, ktorým je zmiernenie ujmy, ktorú citeľne pociťujem. Predmetom súdneho konania je suma 81 000 Sk ktoré mi majú pomôcť zmierniť následky ujmy na zdraví. Skutočnosť, že súd vo veci do dnešného dňa nerozhodol vo mne vyvoláva stav neistoty, bezprávia a nespravodlivosti, ktorý trvá už niekoľko rokov“. Keďže iba konštatovanie porušenia označeného základného práva nie je dostatočným zadosťúčením pre sťažovateľa, ústavný súd uznal za dôvodné priznať mu finančné zadosťúčinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu považuje za primerané vo výške 40 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťúčinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou. Advokátka vykonala dva úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania a písomné podanie (sťažnosť) zo 7. marca 2005. Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych

služieb, t. j. 1/6 z výpočtového základu 15 008 Sk) je 2 501 Sk, čo predstavuje spolu s režijným paušálom 150 Sk sumu 2 651 Sk. Odmena advokátke za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje spolu sumu (za dva úkony právnych služieb) 5 302 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2005